

**ПОСОЛСТВО СВЯЩЕННОГО СІНОДУ
ПРАВОСЛАВНОЙ ЦЕРЬКВИ В ЧЕСЬКЫХ ЗЕМЛЯХ І В СЛОВАКІЇ**

ПАСХА ХРИСТОВА 2026

Духовны отцёве, братя і сестры,

днесь, кідь ся ведно с цілов Церьквов радуеме із Праздника праздників і із побіды жывота над смертёв, восклицаеме с радостёв у надії на будуче воскресеніе:

ХРИСТОС ВОСКРЕСЕ!

Почас пасхалных богослужінь будеме многораз повторяти тропарь праздника, в котрім ся крыє глибоке значіня і безмірна сила. Знова і знова будеме повторяти слова: *Христос воскресе із мертвых, смертію смерть поправ, і суцым во гробіх жывот даровав*. Лемже чом ся в тім найрадостнішім тропарі христіаньской Церьквы воскресеніе споминать лем раз, покля смерть і гроб аж три разы? Бо чоловік по впаджіню до гріха вытискуе із своёй свідомости думку на смерть, бо тота однимать цінность вшыткуму, што нам гріх пробуе представити як важне. Споминка на смерть є така болестна, же говорити о ній є про дакотрых людей незносне, ці доконця непристойне. Іменно зато будеме почас найвекшого праздника церьковного року многораз чути слова: *смертію смерть поправ*. Бо Христово Воскресеніе навсегда перемогло страх смерти – умертвило і потоптало саму смерть.

Преподобный Исаак Сирин восклицать: „Яке пречудесне є Боже мілосердіе! Яке почудованя выкликуе благодать нашого Бога і Создателя! Яка то сила, котра вшытко докаже! Яка безмірна доброта, подля котрой нас грішных знова подняв і обновив! Хто буде мати доста сил, жебы Го прославив? Бо благодать Ёго Воскресенія запричинила, же то, што є тліinne, облекло ся в нетліинность (порів. 1 Кор 15, 54), і тот, котрый упав до аду, встав у славі!“

Такы суть слова о Воскресенію єдного із найзнамішых святих Отців Сірії – країны, котра ведно с Палестінов і Егіптом є поважована за колыску христіаньской духовности. В тых країнах, так тяжко пробованых почас історії, і днесь суть тисячі людей переслідованы і убиваны лем зато, бо суть учениками Христа. Їх кров впивать до себе земля, котру колись скропила і кров нашого Спасителя. І якбы того не было доста, провокації і роснучі напругы в меджінародных односинах запричинюють все новы озброєны конфлікты, котры зранюють або беруть жывот далшым тисячам людей.

Світове общество дошло до ставу, коли діалог замінює выгрожованя, і мірне співжытя народів непередвидима агресія. Не дайме ся тов атмосферов общой непевности охромити. В часї, коли шум політичных спорів і дзвін оружія пробують умовчати голос сумлїня, є веце як будьколи передтым потребне наше свідоцтво о покою, котрый заповів нам сам Христос (Йн 14, 27) – о Божім покою, котрый перевышує каждый розум (порів. Флп 4, 7) і має міць змінити творців воєн на творців покою і Божых сынів (Мт 5, 9), кідь го впусять до свого сердца.

Смерть тых, котры ся не зrekli воскресшого Христа, і теперь празднують вічну Пасху на небесах, є годна того, жебы сьме на ню памятали. Но не забывайме ани на тых, котрых

жывот є безперывно в огрожіну із-за неохоты, неспособности або незодповідности міцных того світа. В Божых очах є безмірно цінный будьякый прояв людской доброты, сочувствія і соналежности. Мудрый Екклісіаст колись повів: „Пушай свой хліб по воді, бо по многих днѣх го знова найдеш“ (Еккл 11, 1). Кідь подаме дакому в тяжкій хвілі помічну руку, може раз хтось поможе і нам.

Із почливостѣв к статочности хрїстіаньских мучеників, і памяти жертв вшыткых кровопролитій зробме вшытко про то, жебы хрїстіаньске наслідіє – плод труда і духовного подвига безчісленного множества вызначных святых, котрых діло нас іншпірує вже дві тысячилїтїя – не стало ся в нашій країні минулостѣв. На плечах каждого із нас лежить одповідность за то, жебы ся хрїстіаньский жывот і цівілізація не стали лем споминков, але якраз навспак, жебы знова і знова додавали цілому світу новий дых і надїю.

Здає ся, якбы ся в наших днѣх будьяка релїгїйна віра ставала нежеланым пережытком. Якбы скушеность мірного співжытя людей рїзных народностей і віроісповідань переставала быти основным общественным прїнципом. Множество радїкално або ліберално наладжених людей одкрыто погорджує будьякыма традиціями ці културов. Зато є особенно днесь важне, жебы сьме о своїй вірі давали добре свідоцтво жывотом подля нѣй. Памятайме, же лем од нас залежить, ці заховеме віру і святость в собі і в наших дітях про далшы поколїня, або ці о нашій країні остане лем споминка, же і ту колись жыли хрїстіане.

Кажоденный жывот є іспытанєм віры чоловіка, єго певности і запалености, але едновременно і принагодов зьявити світу міць воскресшого Хрїста, котрый жые і діє в одданных людских сердцах. Зато храниме і борониме єден другого. Вступме разом до єдїнства Хрїстовой любви, котра ся днесь выливать із Ёго жывотворного Гробу. Подля слов пасхальной стїхіры ся взаємно обыйміме і каждому повіджме, же є нам близкий – бо так то справды є. Даколи можеме собі припадати як малы і безвызнамны, але і то найменше добро, котре зробиме, має міць змінити ход історїї.

В Хрїстови, котрый воскрес, сьме вшыткы в єдїнстви Святого Духа згромаджены до Ёго Церкви, Ковчегу спасы, котрого Керовником є Он Сам – Тот, котрый має на Своїх руках і ногах раны по клинцѣх. Ёго бок пробила копія, але Ёго сердце повне любви зістає про нас всегда одкрыте. Няй світло Ёго Воскресенїя наповнить покоєм нашы дні!

† **Рагислав**

архієпіскоп пражський,
митрополїт чеських земель і Словакії

† **Михаїл**

архієпіскоп пражський і чеських земель

† **Георгій**

архієпіскоп михаловсько-кошіцький

† **Ісаїя**

єпіскоп оломовцько-бырняньський